

hvad jeg kunde, for at faa Kriſen i 1885 afværget. Det ville de ærede Medlemmer her, ſom den Gæng vare Medlemmer af Fællesudvalget, med mig kunne bevidne. Men jeg ſlutter mine Bemærkninger med at ſpørge det ærede Medlem: Vil han ikke ſige os, hvad Mening han har om en proviſoriſt Finanslov ſom den, vi ſhulle have i Morgen? Jeg har aldrig funnet faa det at vide af det ærede Medlem. Det er mig et Beviſ for, at vi have faaet en Forfatning lavet af Embedsmænd, for en ſtor Del afhængige af den øverſte Administration. Men de have dog ſørgt for at faa Jingrene ogſaa ind i dette Ting, hvor de, naar det kommer til Stykket, ikke tør ſige deres Mening rent ud, og det synes jeg er den første Fordring, ſom maa ſtilles til en Folkerepræſentant, at han, naar han kaldes til at faa Sæde her, kan ſtaa op og paa den Maade, ſom tjener Fædrelandet bedſt, aabent og ærlig udtale ſin Mening om alle de foreliggende Spørgsmaal. Men det er en Erfaring, jeg har gjort ikke blot overfor dette ærede Medlem, men ogſaa overfor andre ærede Medlemmer, ſom ere i det ſamme Afhængighedsforhold, ſom han mener ſig at være i, at de anſe ſig for fritagne for at give et klart Svar paa den Slags Spørgsmaal. Det er mig en Glæde, at det ærede Medlem har givet mig Lejlighed til at udtale diſſe Anſkuelfer; dem har jeg haft, ſaa længe jeg har haft med Politik at gøre. Det har været en væſentlig Mangel, at der har været ſaadanne Medlemmer her, ſom hverken kunne det ene eller det andet. Jeg reitter altsaa det Spørgsmaal til det ærede Medlem: Hvad mener han om en proviſoriſt Finanslov ſom den, vi ſhulle have i Morgen? Kan jeg ſaa et beſtemt Svar derpaa af den Mand, hvis juridiſke Indſigt og Dom jeg har den allerhøjſte Reſpekt og Erbødighed for? Det har jeg ikke ſaaet endnu, og derfor glæder jeg mig til at høre det ærede Medlem; det vil være mig meget behageligt at høre, hvad det ærede Medlem maatte mene om denne Sag.

Klein: Maa jeg bede om Ordet for en kort perſonlig Bemærkning?

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Klein: Da det ærede Medlem dels har fundet det paſſende, og dels har ſaaet Lov til at tage mig i Forhør, ſaa beder jeg om Lov til at forsvare mig. Det ærede Medlem ſagde ſelv, at han havde ikke noget klart Begreb om, hvorledes jeg ſtillede mig til

Proviſorismen og de proviſoriſte Love. Det har det ærede Medlem viſt heller ikke. Men naar det ærede Medlem ikke har noget klart Begreb derom, ſaa tillader jeg mig at kalde det i højſte Grad letſindigt og uforſvarligt af det ærede Medlem at ſige om mig, at jeg er Proviſoriſt; for at være berettiget dertil maatte han have noget Begreb om min Stilling; men da han ikke har Begreb derom, bør han ikke ſige noget ſaadant. Da jeg ſpurgte det ærede Medlem, hvad han havde gjort for at hindre Proviſorierne, ſaa ſit vi en Beretning, ſom vi have hørt for, om en Landſtingsmand, ſom ſlog i Bordet og ſagde: 3 Millioner inden Kl. 12. At det ſkulde være en Handling af det ærede Medlem, forſtaar jeg ikke. Det ærede Medlem er viſnok i Reglen let til at fatte; men det viſer ſig, at ſtundom kan der komme Omraader, hvor det ærede Medlem har lidt vanſeligt ved egentlig at begribe Situationen. Han tror, at naar jeg ikke i Tide eller i Utide har villet udtale mig om min Stilling lige overfor de ſtore konſtitutionelle Spørgsmaal, var det, fordi jeg var en afhængig Embedsmand, en af diſſe Embedsmænd, ſom havde lavet Forfatningen, ſaaledes ſom den nu er bleven, og da navnlig ſaaledes, at de ſelv kunde komme ind i Rigsdagen, men ved givne Lejlighed ikke vilde indlade ſig paa at tage Stilling paa Grund af Afhængighed af Regeringen. Jeg føler mig ikke afhængig af Regeringen, og derſom det ærede Medlem kendte ſin Grundlov rigtig, ſaa maatte han vide, at der ikke er ſaa ſaa Embedsmænd, ſom ikke ere afhængige af Regeringen, og derſom det ærede Medlem kendte lidt nærmere til min perſonlige Stilling — jeg vil ikke ſige: kendte nærmere til min Perſon — ſaa vilde han kunne vide, at der kunde er noget Henſyn til Regeringen, ſom kunde forhindere mig i at udtale min Mening. Han maatte vide, at jeg hverken venter eller frygter noget af Regeringen. Men det forundrer mig, at det ærede Medlem ikke har funnet ſige ſig ſelv, at man kan have andre Henſyn at tage end det Forhold, hvori man ſtaar til Regeringen. Der er noget, ſom hedder Pligter, ſom man har iſølge ſin Embedsſtilling. Jeg kan ikke tilfredsſtille det ærede Medlem i at tilſideſætte min Pligt for hans Skyld eller for nogens Skyld. Det er ikke første Gang, at jeg har bejundet mig i den ubehagelige Stilling ikke at kunne give et Svar, ſom jeg havde ſtor Lyſt til at give. Det ærede Medlem burde vide — jeg veed ikke, om han veed det — at jeg er Medlem af Rigsretten. Han burde vide, at i det Djeblit et Medlem af Rigsretten har udtalt ſin Stilling i et Spørgsmaal, ſom kan blive forelagt Rigs-